

нѣма снѣгъ. Какво щѣше да бжде, да можехме ей сега да се върнемъ тамъ, Пиетро! Тукъ сега за насъ е лошо врѣме: дѣцата по цѣль день сѣдатъ въ кжщи, и когато ние играемъ и танцуваме, никой не излиза да ни се порадва. Вчера нищо не спечелихме; и завчера нищо, и днесъ пакъ нищо нѣма!

Силната вихрушка завъртѣ парцали снѣгъ надъ главитѣ имъ. Дневната свѣтлина блѣднѣше; и гаснѣше и тъмната нощъ взе да се спуща надъ снѣжнитѣ полета. Човѣкътъ и животното едва влачаха крака отъ умора. Тони втречено гледаше напредъ свѣтлитѣ точки на града, които бѣха още тѣй далечъ. Съ настѣпване на тъмнината стана още похладно, а италянецътъ съ мечката все вървѣха и вървѣха, като се олюляваха. Сега вече Тони бѣше много уморенъ и не можеше да говори съ мечката. Тѣ мълкомъ се влачаха напредъ. Изеднашъ италянецътъ се спъна и падна на снѣга, като заохка тихо.

Тони вече за нищо не го бива, въздѣхна той. — Ела тукъ, мое мило момче, да се опитаме да си стѣкнимъ тукъ мѣсто като постеля.

Той избра мѣсто, дѣто гжсто растѣха храсталаци, изкопа въ листата подъ храсгалака, дѣто нѣмаше снѣгъ, малка яма. Пиетро изглеждаше много недоволенъ отъ рѣшението на господаря си: той рѣмжеше, ревѣше и дърпаше синджира, като се силно противѣше, задѣто ще легне безъ вечеря. Когато най-сетнѣ мечката се убѣди, че господарътъ ѝ нѣма намѣрение да върви по-нататкъ, тя сжщо тѣй се намѣсти въ трапа и съ тихо рѣмжение легна до него, като тури костната си глава на гърдитѣ на Тони и го гледаше въ лицето съ малкитѣ си черни, като бисерчета очички.